

ת"פ 42812/11/13 - מדינת ישראל נגד עמנואל כהן אילרוב

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 42812-11-13 מדינת ישראל נ' כהן
אילרוב(עציר)

בפני כבוד השופט אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמנואל כהן אילרוב

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה שעניינה הסעת שב"ח, בכך שביום 5/12/10 סמוך ללטרון בכביש 3 לכיוון ירושלים הסיע 4 שוהים בלתי חוקיים.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 44 שנה, נשוי ללא ילדים. בשנת 1974 עלה מברית המועצות.

הנאשם הפסיק מסגרת לימודיו בגיל 15 שנה, בהמלצת אביו, והחל לעבוד בליטוש יהלומים אצל דודו עד למועד גיוסו לצה"ל. לאחר שירותו הצבאי עבד בתחום האבטחה ובעבודות מזדמנות. בשנים 1999-2012 כנהג מונית, עד לשלילת רישיון הנהיגה שלו בשנת 2012, עקב הרשעתו בביצוע עבירה של הסעת שב"חים.

בשנת 2013 לא עבד וריצה תקופת מאסר בגין ביצוע עבירה של הסעת שב"ח.

מיום 12/1/15 עובד הנאשם כשכיר בתחום עבודות המיזוג. במכתב המלצה שהציג מטעם מעסיקו, נכתב "העובד מתמיד ומגיע מידי יום לעבודה ואנו שבעי רצון מעבודתו הנאמנה".

לנאשם עבר פלילי בעבירות של הסעת שב"ח שביצע בשנים 2004 ו-2009 בגין ריצה מאסר בעבודות שירות לתקופות בנות חודשיים ו-5 חודשים, בהתאמה. בשנת 2013 הורשע הנאשם פעם נוספת בעבירה של הסעת שב"ח מיום 26/7/12 בגינה נדון לעונש מאסר בן 6 חודשים אותו ריצה מאחורי סורג ובריא (ת"פ 54016-07-12).

ביחס לעבירה עליה עומד הנאשם לדין, נטל הנאשם אחריות מלאה והביע חרטה. הסביר הנאשם כי בתקופת ביצועה עבד כנהג מונית ופעל מתוך מניע כלכלי, וכי לא הקפיד על בדיקת אישורי שהייה של הנוסעים ברכבו. לדברי הנאשם הפסיק לעבוד כנהג מונית והמאסר שריצה בשנת 2013 (במסגרת ת"פ 54016-07-12) גרם להרתעתו מפני ביצוע עבירות דומות.

לנאשם חובות שצבר לאורך השנים.

שירות המבחן מציין כי הנאשם בעל קשיים בהסתגלות וביציבות במסגרות. בעל יכולת מסוימת לשלוט בדחפים ולפעול מתוך תכנון.

עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם בעל מערכת ערכית לא מגובשת, קושי בקבלת סמכות בין היתר בשל הרקע המשפחתי ממנו בא, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

תחת גורמי הסיכון מציין שירות המבחן את חומרת העבירה, הישנותה, הרקע המשפחתי והאישי, מאפייני אישיותו, והקושי שלו להיעזר בגורמי טיפול.

מנגד, תחת גורמי הסיכוי מציין השירות כי הנאשם שינה התייחסותו לעבירה, גילה אחריות וביטא חרטה. בנוסף, מציין השירות את עונש המאסר שריצה הנאשם כגורם שהביא להרתעתו, הפסקת עבודתו כנהג מונית והעובדה שלא נפתחו נגדו תיקים פליליים משנת 2013.

בנסיבות אלו סבור שירות המבחן כי הנאשם בעל רמת סיכון נמוכה לביצוע עבירות דומות בעתיד וממליץ להשית עליו עונש של"צ, מאסר מותנה והתחייבות כספית.

טיעוני הצדדים לעונש

התביעה מבקשת להשית על הנאשם 18 חודשי מאסר וזאת בשל העובדה שבעבר הלא רחוק הורשע בעבירה של הסעת שב"ח בגינה ריצה עונש מאסר.

מנגד, מציינת ההגנה כי מזו שנה מאז שחרורו ממאסר, עובד הנאשם לפרנסת בני משפחתו ולא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים.

בנסיבות אלו, מבקש הסנגור להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

דין וגזירת דין

מתחם העונש ההולם

הערך המוגן בעבירה של הסעת שב"ח הינו זכותה של המדינה להגן על בטחונה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.

רמת הענישה בגין עבירות הסעה, הלנה והעסקה הינו חמורה מזו של שהייה שלא כדין בהיותם של העבריינים "חוטאים ומחטיאים" (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל) ומכאן גישת המחוקק ובתי המשפט שהחמירה עמם וקבעה כי העונש הראוי הינו מאסר בפועל (רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל נאמרו הדברים הבאים:

"...טרם בשלה העת לשינוי מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נושא הדיון ברוח הילכת ח'טיב. מעשי הטרור הקשים עדיין מכים במדינה; הסיכון הטמון בהסעתם, בהלנתם ובהעסקתם של שוהים בלתי חוקיים המגיעים לישראל משיטחי יהודה, השומרון וחבל עזה לא נתפוגג; ומכאן ששיקולי הרתעה - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדיין שיקולים הם ממעלה עליונה. ... "המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שענשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 773-774); ומשנמצא לנו כי חרף סיכוני הביטחון הקשים ממשיכים ישראלים רבים לעבור על החוק ולסכן את חיי הזולת ואף את חייהם שלהם, נדרשים אנו להמשיך במדיניות המחמירה שנועדה להרתיע מפני ביצוע העבירות.

בה-בעת, וברוח דברים שאמרנו למעלה, נחזור ונזכור כי יישומה של מדיניות הענישה המחמירה יעשה בכל מקרה לגופו. אפשר אף כי במקרים המתאימים נשרת את טובת הציבור באורח מיטבי בעונשים שאינם דווקא מאסר בפועל, אלא בתמהיל עונשים שהחוק מעמיד לבחירתם של בתי-המשפט."

בעפ"ג (מחוזי-ים) 56821-03-15 עזמי אל טלאקה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24/8/15), נאמרו הדברים הבאים:

"על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים עמדנו בהרחבה בפסקי-דין אחרים (ובין-השאר בעפ"ג 16815-05-15 אבו ליל נ' מדינת ישראל (30.6.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת תושב זר שלא כדין, נקבעה ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.06). נפסק, כי על דרך העיקרון תישמר מדיניות הענישה המחמירה באשר לעבירות הנוגעות לכניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל; אך הודגש, כי "אין בה באותה מדיניות כדי לפטור את בית המשפט מקביעת עונש בעניינו האינדיווידואלי של כל מי שהורשע בדיון. אבן הבוחן העיקרית להבחין ולהבדיל בין הטלת מאסר בפועל לבין הימנעות מהטלת מאסר בפועל תיגזר מתכלית מדיניות הענישה ובנסיבותיו של כל מקרה וכל נאשם" (פסקה 32 לפסק-הדין, וראו גם פסקה 16).

בתי-המשפט נוהגים להטיל מאסרים בפועל של ממש בגין עבירות של הסעת תושבים זרים, ללא היתר, כאשר נסיבות ההסעה מצביעות על סיכון ביטחוני מוגבר, או על סיכון תעבורתי משמעותי; כמו מקרים שבהם מספר

הנוסעים היה רב, כיוון ההסעה היה "מקו התפר" לתוך המדינה, ההסעה הייתה תמורת תשלום, לנאשם עבר פלילי בעבירות דומות או בעבירות חמורות, וגזירת-דין לאחר ניהול הוכחות מבלי שהנאשמים הביעו חרטה על מעשיהם (ראו למשל: רע"פ 2210/11 באזין נ' מדינת ישראל (24.3.11); ורע"פ 2742/13 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.13)). בתי-המשפט אף גזרו עונשי מאסר בפועל על נאשמים נעדרי הרשעות קודמות, שהורשעו בהסעת מספר רב של שוהים בלתי חוקיים ללא היתר (רע"פ 7726/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל (8.1.14); רע"פ 617/15 מונתאסר נ' מדינת ישראל (2.4.15); עפ"ג (י-ם) 54847-09-12 סלאימה נ' מדינת ישראל (8.11.12); עפ"ג (י-ם) 31978-05-13 אבו אלחלאווה נ' מדינת ישראל (25.6.13); ע"פ (י-ם) 37980-01-13 ואסם נ' מדינת ישראל (9.9.13); ות"פ (י-ם) 49845-01-14 מדינת ישראל נ' מונתאסר רשק (11.12.14)).

עם-זאת, לא מעטים המקרים שבהם בתי-המשפט הסתפקו בהטלת מאסרים לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות של הסעת מספר שוהים בלתי חוקיים, זאת בהתחשב בנסיבות הספציפיות, הן של העבירה והן של הנאשם (ראו למשל: עפ"ג 2593-06-10 מדינת ישראל נ' ג'מיל (17.6.10); עפ"ג 2195/10 מדינת ישראל נ' מחמוד אבו איסמעיל (16.9.10); עפ"ג (מרכז) 35429-10-11 עומר סמארה נ' מדינת ישראל (19.2.12); עפ"ג (מרכז) 56862-05-13 וגים נ' מדינת ישראל (18.8.13); עפ"ג 50-09-14 חג'אג' נ' מדינת ישראל (2.11.14); עפ"ג 36697-06-14 קיאען נ' מדינת ישראל (11.1.15); ועפ"ג (י-ם) 19255-06-14 מדינת ישראל נ' גודאת רשק (11.3.15)).

בפסק הדין האמור, אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה בעבירה שעניינה הסעת שב"ח, הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר, בגין הסעת 4 נוסעי שב"ח לתוך שטחי ישראל. הנאשם באותו מקרה בעל עבר פלילי ישן בעבירה שאינה ממין העניין.

במקרה שבפני מידת הפגיעה בערך המוגן הינה קלה-בינונית, משלא נטען כי מדובר בהסעה לצרכי בצע כסף ונוכח מספר הנוסעים. אין לדעת האם מדובר בהסעה אל מחוץ או לתוך שטחי מדינת ישראל.

אני סבור כי מתחם הענישה בעבירה שעניינה הסעת שב"ח בנסיבות דנן, נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש המתאים

בגזירת עונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים ומהתסקיר שהוגש.

הנאשם הודה בביצוע העבירה ונטל אחריות מלאה על ביצועה.

אין זו הפעם הראשונה בה עומד הנאשם לדין בגין עבירה של הסעת שב"ח, ובשנים האחרונות אף ריצה עונשי מאסר עמוד 4

בגים הרשעתו בעבירות של הסעת שב"ח.

בת"פ 24885-11-10 הורשע הנאשם בעבירת הסעת שב"ח שביצע במהלך חודש 12/2009, בגינה הושתו עליו ביום 20/5/12 חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ומאסר מותנה בן 3 חודשים.

חודשיים בלבד לאחר מועד מתן גזר הדין, וביום 26/7/12, ביצע הנאשם עבירה נוספת של הסעת שב"ח והחזקת סכין (ת"פ 54016-07-12), וביום 18/4/13 הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר במצטבר ל-3 מאסר המותנה בן 3 חודשים שהושת עליו בת"פ 24885-11-10, וסה"כ ריצה הנאשם 9 חודשי מאסר.

העבירה שבפני בוצעה בשנת 2010 ולפני מועד ביצוע העבירה בת"פ 54016-07-12 ומשיקולי ההגנה, לא צורפו התיקים.

הישנות העבירות מצדיקה הייתה להורות על שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח גם בתיק שבפני ואולם, מדובר בעבירה שנעברה בשנת 2010, ולאחריה ריצה הנאשם תקופת מאסר לא מבוטלת.

שירות המבחן מעריך כי ריצוי עונש המאסר הביא להרתעתו של הנאשם והסיכוי להישנות מעשים דומים בעתיד הינו נמוך.

בנסיבות הענין, ראיתי להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לתקופה לא ארוכה.

הנאשם נשלח לממונה על עבודות שירות בשב"ס ונמצא מתאים לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות.

לפיכך אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 60 יום מאסר בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב ביום 10.7.16 אצל הממונה על עבודות השירות לתחילת ריצוי עונש המאסר.

2. 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירה על חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 01 מאי 2016, בנוכחות הצדדים.